

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 86/03-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2003 predbežne prerokoval sťažnosť Dr. M. K., bytom P., J. M., bytom P., F. H., bytom P., J. S., bytom P., M. M., bytom P., JUDr. M. U., bytom P., H. B., bytom P., M. B., bytom P., M. K., bytom P., a Ing. Š. B., bytom P., zastúpených advokátom JUDr. M. U., P., vo veci porušenia čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym úradným postupom vlády Slovenskej republiky, Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Úradu finančnej polície, Ministerstva financií Slovenskej republiky, Úradu pre finančný trh, Ústredného daňového riaditeľstva a Úradu pre kontrolu reklamy vo verejnoprávnych médiách a následného spôsobenia škody nesprávnym úradným postupom týchto inštitúcií, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Dr. M. K., J. M., F. H., J. S., M. M., JUDr. M. U., H. B., M. B., M. K. a Ing. Š. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2003 doručená „Sťažnosť vo veci porušenia Ústavy SR čl. 46 ods. 1. 2. 3 a žiadosť o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Vlády Slovenskej republiky a jej zodpovedných orgánov“, a to Dr. M. K., bytom P., J. M., bytom P., F. H., bytom P., J. S., bytom P., M. M., bytom P., JUDr. M. U., bytom P., H. B., bytom P., M. B., bytom P., M. K., bytom P., a Ing. Š. B., bytom P., (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátom JUDr. M. U., P., . Sťažnosť sa týka porušenia čl. 46 ods. 1 až 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vládou Slovenskej republiky, Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky - Úradom finančnej polície, Ministerstvom financií Slovenskej republiky, Úradom pre finančný trh, Ústredným daňovým riaditeľstvom a Úradom pre kontrolu reklamy vo verejnoprávných médiách a následného spôsobenia škody sťažovateľom nesprávnym úradným postupom týchto inštitúcií v súvislosti so štátom povolenou činnosťou nebankových podnikateľských subjektov na území Slovenskej republiky a ich následným krachom.

Sťažovatelia s poukazom na ústavu žiadajú, aby ústavný súd „sťažnosť predbežne prejednal a následne vydal nález, či došlo alebo nedošlo k porušeniu ústavy SR článkov 46 ods. 1., 2. a 3. nesprávnym postupom štátnych orgánov.“ V zmysle článku 46 ods. 3 ústavy žiadajú sťažovatelia o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške škody spôsobenej uvedeným nesprávnym úradným postupom a priznanie trov právneho zastupovania vo výške 35 675 Sk.

II.

Ústavný súd každú sťažnosť najprv predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“); pritom je podľa § 20 ods. 3 cit. zákona viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovatelia požadujú, aby ústavný súd vydal nález o tom, či došlo alebo nedošlo k porušeniu ústavy (čl. 46 ods. 1 až 3) nesprávnym postupom štátnych orgánov, pritom okrem vlády Slovenskej republiky uvádzajú aj ďalšie štátne orgány (Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Úrad finančnej polície, Ministerstvo financií Slovenskej republiky, Úrad pre finančný trh, Ústredné daňové riaditeľstvo a Úrad pre kontrolu reklamy vo verejnoprávnych médiách) a následne k spôsobeniu škody sťažovateľom nesprávnym úradným postupom týchto inštitúcií.

Sťažovatelia namietajú porušenie čl. 46 ods. 1 až 3 ústavy.

Podľa čl. 46 ústavy:

„(1) Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

(2) Kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

(3) Každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.“

V danom prípade sa orgány, ktoré sťažovatelia vo svojej sťažnosti uvádzajú ako porušiteľov ich základných práv upravených v čl. 46 ods. 1 ústavy, ich porušenia nemohli dopustiť, lebo (a aj vzhľadom na predmet sporu) nie sú orgánmi inej právnej ochrany participujúcimi na ochrane základných práv sťažovateľov. Preto ústavný súd rozhodol o zjavnej neopodstatnenosti tejto časti sťažnosti.

Za zjavne neopodstatnenú považuje ústavný súd aj tú časť sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhajú vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy. V danom prípade totižto nie je zo sťažnosti zrejmé, ktorému základnému právu alebo slobode sťažovateľov takáto súdna ochrana nebola poskytnutá, resp. z nej bola vylúčená.

Nakoniec ústavný súd považoval za zjavne neopodstatnenú aj tú časť sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia dožadovali vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 3 ústavy označenými orgánmi. Podľa názoru ústavného súdu nesprávny úradný postup označených orgánov nie je v príčinnej súvislosti s porušením práva na náhradu škody, pretože vznik práva na náhradu škody je dôsledkom vzniku škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom; prípadným nesprávnym úradným postupom nedochádza k porušeniu tohto základného práva, ale k vzniku možnosti jeho uplatnenia v súlade s platnými právnymi predpismi. Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami (rozhodovaním o trovách konania) sťažovateľov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2003